

Pohjoismainen telekonferenssi

Viiden Pohjoismaan, Ruotsin, Suomen, Norjan Tanskan ja Islannin lennätinhallintojen edustajat kokoontuvat joka toinen vuosi telekonferenssiin. Tänä vuonna toimi isäntänä Ruotsi ja konferenssi, joka oli järjestyksessään kolmaskymmenestoinen, pidettiin Ronnebyssä, etelä-Ruotsissa 10—14. 5. 65.

Konferenssin puheenjohtajana toimi Ruotsin lennätinhallituksen puheenjohtaja Håkan Sterky. Lennätinhallintojen edustajia oli kaikkiaan 35. Suomen edustustoon kuuluivat pääjohtaja O. Saloila, johtajat V. Haverinen, T. Puolanne ja T. Kytöniemi, toimistopäällikkö M. Tuhkanen, apulaisosastopäällikkö A. Sinkkonen ja liikennetarkastaja R. Alander.

Konferenssissa keskusteltiin useista lennätinhallintoja kiinnostavista yhteisistä kysymyksistä. Esillä oli mm. kysymys uusien suorien langallisten lennätinyhteyksien järjestämisestä USA:n kolmen suurimman lennätinyhtiön — Radio Corporation of America Communications, ITT World Communications ja Western Union International — kanssa lennätinliikenteen tehostamiseksi. USA:n ja Pohjoismaiden välisen telexliikenteen automatisoimisen pääperiaatteista myös sovittiin. Parin vuoden ku-

luessa saattaa käydä mahdolliseksi suomalaisen telextilaajan itse suoraan valita amerikkalainen vastatilaaja. Telexpuhelimaksujen odotetaan samalla myös halpenevan.

Konferenssissa sovittiin pohjoismaisen puhelinliikenteen automatisoinnin aikatauluista. Osa pohjoismaista puhelinliikennettä on jo automatisoitu, kuten esim. liikenne Kööpenhaminasta Tukholmaan. Syksyllä automatisoidaan Kööpenhaminan ja Oslon sekä Oslon ja Tukholman puhelinliikenne, kuin myös liikenne Tukholmasta Kööpenhaminaan. Puhelinliikenteen Helsingistä Tukholmaan arvioidaan tulevan automatisoiduksi vuosien 1967/68 taitteessa. Automatisointi jatkuu edelleen koko 1960-luvun jälkipuoliskon ulottaen piiriinsä myös Pohjoismaiden ulkopuolelle suuntautuvaa liikennettä.

Osalle merenkulkua saattaa muodostua merkittäväksi käsiteltävänä ollut kysymys tietojenkäsittelykoneiden edellyttämän aineiston vaihdosta laivan ja mantereen välillä sekä telexliikenteestä laivan ja maissa olevan telextilaajan kesken. Koska niin liikenteelliset kuin teknillisetkin kansainväliset ohjeet ja määräykset puuttuvat, päättivät pohjoismaiset lennätinhallinnot asettaa työryhmän tutkimaan kysymystä.

Keskustelun alaisina oli myös suuri joukko muita telealan kysymyksiä. Aikaisemmin mainitun työryhmän lisäksi asetettiin eräiden asiain edelleenkehittelyä varten joukko muita erillisiä työryhmiä.

Vuonna 1967 pidettävässä 33:nnessa telekonferenssissa toimii Suomen posti- ja lennätinhallitus isäntänä.

ritettava peruskatsastus riippumatta siitä, mikä aika on kulunut ulkomailla suoritetusta katsastuksesta.

Myös hankittaessa alus ulkomailta ja mikäli siinä halutaan käyttää radiolaitteita, on posti- ja lennätinhallitukselle lähetettävä radiolupa-anomus heti, kun alus siirtyy suomalaiseen omistukseen.

Sparks

by

Sparks

Tämä minun toverini on senlaatuinen irtolainen, jonka merimieskieli on nimennyt pummiksi. Mutta, ottaen huomioon muunohessa hänen aikoinaan kuniakkaasti läpäisemänsä merikapteenikoulutuksen käytän hänestä hienostuneempaa nimitystä: Deekiksellä olija. — Nimityksen voisi tiivistää nimesanaksi deekkari, mutta se olisi arveluttavaa, koska kaikki meistä eivät kykene ääntämään oikein David'ia, vaan sotkevat sen Taavettiin.

Välillemme aikoinaan rakentunut toveruus on luja, niin luja, etten ainakaan minä pysty sitä katkaisemaan, vaikka yrittäisinkin. Tarkoitin, omalta taholtani. Teimme 18-kesäisinä yhdessä mutkamatkan Austraaliaan purjelaivassa, mitä kutsuttiin kolmimastoparkiksi. Matka kesti vuoden päivät, ja palatessa kierrettiin Kap Horn. Komento laivassa oli kova, ruoka heikkoa, työtä paljon, ja lepoa vähän. Äitiä tuli välillä ikävä.

Tämä toverini ilmestyi luokseni laivaan, mistä jäin vuosilomalle neljä päivää sitten. Hän saapui omalla tavallaan häiritsemään urakointiani tavanomaisten kevätpestausten kimpussa. Minun itseni piti päästä lomille seuraavana päivänä, jolloin laiva jatkoi matkaa pääkaupungin Jätkästä ensimmäiseen lastaussatamaan kotimaan rannikolla. Toverini osaltaan aiheutti sen, että olin vähällä unohtaa oman poispestausteni. Hänellä itsellään kun ei ollut työtä eikä rahaa, mutta joutilasta aikaa niittenkin edestä. Ja lisäksi hänen oli jano —. Iltapäivä livahti seurustelussa, mitä käytiin radio- ja asuinhytin välillä oviaukon turvin. Illalla vein toverini ravintolaan syömään vatsansa täyteen. Ja juotinkin häntä, jollen väärin muista.

Sijaiseni saapui laivaan sananmukaisesti viittä vaille kaksitoista seuraavana päivänä. Kello kaksitoista oli merkattu laivan lähtöajaksi laskuportaiden mustalle taululle. Arvaatte, armaat Siskot ja hyvät Veljet, millainen lomalle lähtöni oli? Onhan teillä itsellänne kokemusta sen suhteen. (Miksi muuten juuri meikäläisten sijaiset toimitetaan laivaan viime tingassa? Mitähän politiikkaa sekin lienee?) — Toverini oli tulla tupsahtanut toistamiseen luoksemme aamupäivällä, enkä tietystikään hennonut ajaa häntä tiehensä, koska oli kevät, ja minulla kesäloma edessä. Sallin hänen osallistua omaan ilooni. Ja olihan hänestä apuakin minulle, toveristani. Päästyäni vihdoin viimein lähtemään minulla oli kantaja omasta takaa. Niinpä selviydyinkin mukavasti kaijalle, tullikamarille sekä vihdoin taksiin, millä ajelimme keskikaupungille. Olin jopa hyvilläni toverini mukana olosta.

Mutta sitten kävi niin, ettei hotellihuonetta ruvennut mistään irtoamaan. Olin nimittäin päättänyt jäädä tälläkin kertaa muutamiksi päiviksi johonkin siistiin hotellihuoneeseen vetäisemään hieman henkeä sekä rentoutumaan, irtautumaan laivan rullista kaikessa rauhassa. Kantahotellini kaikki huoneet oli varattu kahdeksi viikoksi eteenpäin, eikä rauta-

tieaseman välityskään kyennyt minua asiassa auttamaan. Mutta, eipä pahaakaan hätää — toverini sai uuden tilaisuuden auttaa minua. Hän nimittäin opasti minut tähän vanhaan, vaatimattomaan, mutta rauhalliseen matkustavaisten kotiin, missä tätä tarinaa nakuttelen. Toverini tuntui hyvin tuntevan tämän majapaikan, vaikkei ilmaissutkaan itsekin tässä joskus asustaneensa. Ja nimenomaan merimiehet kuulemma kelpasivat ennen tavallisia kunnan kansalaisia tänne asukeiksi. Kummallista.

Sain käyttööni kahden ihmishengen huoneen, missä kylläkin on kaksi petiä, muttei edes yhtä pesuallasta. Ja juuri tämä seikka, että minut sijoitettiin aloilleni näin vieraanvaraisesti, taisi ihan erityisesti jäädä toverini muistiin?

(On vähän kiire tämän tarinan värkkäämisessä, kun lupasin toimittaa tämän lehtemme päätoimittajalle ajankohtaan, mihin on enää parin tunnin verran aikaa. Ja kun sitä ennen pitäisi ehtiä vähän muutakin. On kaiken kukkuraksi lauantai-päivä.) —

Erotessamme kehoitin toveriani ottamaan jonakin lähipäivänä yhteyden minuun. "Voithan vaikkapa soittaa," sanoin. Ja niin toverini häipyi näköpiiristäni omille omituisille teilleen.

Kului runsaat kolme vuorokautta ilman, että edes kuulin toveristani mitään. Kunnes sitten viime yönä kello 0130 huoneeni ovelle koputettiin, ja toverini kookas hahmo astahti ylitse kynnyksen. Mies oli laskettu sisälle sydänyöllä, muttei sitä ihmetellyt. Tunsinhan minä miekkosen, edelleenkin esiintymiskykyisen, sanavalmiin, riittävän röyhkeän, aina yhtä kirkkain silmin pehmoisia puhuvan. Ja niin meidän henkemme olivat taaskin vastakkain, keskenään taidokkaasti ja ankarastikin miekkaillen. Pahan tapani mukaisesti ensi töikseni naurahdin kesken toverini anteeksipyytelevää ja selittelevää sanaryöppyä.

"Mutta sinähän kehoitit minua ottamaan yhteyden itseesi heti, kun olisin palannut matkaltani," toverini selitti. Ja minä senkuin hymyilin. "Älä naura minulle noin pirullisesti," oli seuraava vuodatus, sekä jatkoksi: "Minulla on huone eräässä kristillisessä oppilaskodissa, jota eräs hyvin uskovainen nuori pariskunta hoitaa. Mutta kun en löytänyt ulko-oven avaimia mistään — jäivät tietystikin salkkuuni, minkä unohdin Lahteen, missä kävin tyttäreni luona." — Sekä vihdoin: "Enkä olisi uskonut, että sinäkin vastaanotat minut tällä tavoin, näin töykeästi." — Ja vielä jotakin muutakin yhtä nerokasta samaan jatkoon. — Minä puolestani senkuin hymähtelin. Tunsin niin voimallista vastenmielisyyttä toverini esiintymistä kohtaan, etten halunnut puolestani mitään lausua. Ainoa, minkä tahdoin sanoa, tuli myöskin julki: "Nolointa kaikessa on se, että sinä jatkuvasti yrität jujuttaa minuakin, jota nimität parhaaksi toveriksesi. Samaa huiputusta edelleenkin —."

Toverini poistui luotani totutulla tyylikkyydellään, mistä hän ei periksi anna. Ei, vaikka henki menisi, pelkään. Ja juuri siinä toverini suuri onnettomuus piileekin. Itserakkauden ja turhamaisuuden ylläpitämässä tyylikkyydessä, missä ei nöyryytä sen enempää ihmisen kuin Meidän Herrammekaan edessä. Ja niin on taival jatkuvaa kivikkoa, mikä ei viheriöiville niityille eikä virvoittavien vesien luokse johda.

MERENKULKIJAIN KURINVALVONTALAUTAKUNTA

Merimieskatselmuksesta ja merimiesten luettelomisesta 4. 6. 1937 annettu laki sellaisena kuin se kuuluu 8. 1. 1965 (4/65) annetun lainmuutoksen jälkeen, säättää muun muassa, että merenkulkijain kurinvalvontalautakunta voi, jos merimies lainlyö palvelustehtävänsä tai syyllistyy sopimattomaan käyttäytymiseen, asianhaarojen mukaan antaa merimiehelle varoituksen tai määrätä hänet ottokatselmuskiellon alaiseksi, mikä kielto voidaan antaa myös määrääjäksi, enintään kahdeksi vuodeksi.

Lautakunta tiedottaa päätöksistään, ottokatselmuskielloista ja niiden kumoamisista asianomaiselle merimiehelle, sen aluksen päällikölle, jossa moitittava käyttäytyminen on tapahtunut, sille jonka toimesta asia on saatettu lautakunnassa vireille, merenkulkuhallitukselle, merimiesten työnvälitystoimistoille, katselmusmiehille kotimaassa ja ulkomailla, merialan työmarkkinajärjestöille sekä muiden Pohjoismaiden vastaaville elimille.

Varoituksista annetaan tieto merimiehelle, aluksen päällikölle ja sille, jonka toimesta asia on saatettu vireille.

Merenkulkijain kurinvalvontalautakunnan osoite on Merenkulkuhallitus, Vuorimiehenkatu 1, Helsinki. Lautakunnan sihteerinä toimii ylimääräinen osastosihteeri, varatuomari Erik Dahlbo merenkulkuhallituksesta.

Aikaisemmin, eilen iltapäivällä eräs nuori mies oli pysähtynyt minut Mannerheimintielle. Hän oli sangen vaatimattomasti puettu, hän ontui toista jalkaansa, ja hän oli selvä. "Antaisikohan herra minulle markan, jotta pääsisin bussilla Herttoniemeen," nuori mies lausui, katsoen minua koko ajan silmiin. Ja hän lisäsi: "On tuokin jalka kipeä, en kykene kunnolla kävelemään." Kaivoin taskustani markanrahan ja ojentaessani sen miehelle sanoin: "Tällaisessa tapauksessa markka aina minulta irtoaa," ja katsoessani vuorostani tiukasti veikkosta silmiin lisäsin leikkisän tiukasti: "Mutta menekin sinne Herttoniemeen." "Varmasti menen — kiitos, ja Jumala teitä siunatkoon." — "Samoin teitä," vastasin samanlaisella sydämellisyydellä. Erosimme toisistamme, kaksi ventovierasta, sillä hyvällä mielellä, "mikä kumpuaa elämän lähteestä."

Yhä paremmin käsitan viimeöisen kokemuksen jälkeen ne Kristuksen sanat, joilla hän evästi apostoleitaan aloittamaan työnteon: "Olkaa viekkaat kuin käärmeet —." — Sillä juuri ihmisrakkautta paha maailma pyrkii hyväkseen käyttämään ja hyvää sydäntä pettämään. Mutta Meidän Herramme tarkoitus ei suinkaan ole, että Hänen seuraajiaan vedetään nenästä ja ehtimiseen petetään. Ei, vaan Hän on antanut alaisilleen valtuudet taistella kaiken rehellisyyden ja vilpittömyyden puolesta sekä olla alati varuillaan kaiken petollisuuden suhteen. Sillä naurunalaiseksi Kristus ei salli asiansa joutuvan.

Radiosähkötäjä

AATTO KAIRIO

70-vuotias

Elokuun 16 päivänä 1965 saavuttaa 70 vuoden iän Suomen Radiosähkötäjäliiton perustajajäsen, I luokan radiosähkötäjä Aatto Kairio. Hän on syntynyt Helsingissä ja käynyt keskikoulun Helsingin Suomalaisessa Normaalilyseossa. II luokan kansainvälisen radiosähkötäjän tutkinnon hän suoritti 8. 12. 1920 ja I luokan tutkinnon 4. 6. 1921. Suomen Radiosähkötäjäliiton jäsen hän on ollut liiton perustamisesta, 21. 11. 1920 lähtien. Laivaradiosähkötäjänä hän toimi 1922 s/s Gantoisessa ja 1948 s/s Navigatorissa, yhteensä n. 1½ vuotta. Vuosina 1913—15 hän toimi tullivartijana ja 1916—22 sähkötäjänä Helsingin lennätinkonttorissa. Radiosähkötäjänä Kipinälennätinlaitoksessa hän oli 1918—19. Vapaussodassa samoin kuin talvisodassa hän toimi sähkötäjänä PM:ssä. Saanut Vs.mm. ja SVR m.2. Suomen Radiosähkötäjäliiton kultaisen ansiomerkin n:o 8 hän sai 21. 11. 1960. Vuosina 1925—47 hän palveli radiopursimiehenä Merivoimissa ja Rannikko-Laivastossa, toimien radiosähkötäjänä Santahaminan, Viipurin, Hangon ja Turun rannikkoradioasemilla sekä Pl. Ilmarisessa.

Yhtenä liiton perustajajäsenenä oli radiosähkötäjä Kairio jo alusta alkaen innokkaasti mukana liiton toiminnassa, ollen liiton varapuheenjohtaja 1921—22 ja sihteerinä 1925. Että liiton menestys on edelleenkin lähellä hänen sydäntään, osoittaa hänen edellisessä lehden numerossa selostettu lahjoituksensa liiton "tuparahastoon".

Lämpimien kiitosten kera esitämme liiton perustajajäsenelle koko jäsenkunnan puolesta parhaimmat onnentoivotukset 70-vuotispäivän johdosta.

Radiosähkötäjä Kairion nykyinen kotipaikkakunta on Pieksämäki.

Minun on jopa "sattuneesta syystä" vihdoinkin varoitettava oikein näin julkisanallisesti ensiksikin kaikkia ammattiveljiäni sekä toiseksi kaikkia merimiestovereitani tämän hyvän toverini suhteen: "Älkää suinpäin häntä uskoko, älkääkä ainakaan rahaa hänelle lainatko, vaikka kuulettekin hänen tähdentävän toveruuttaan minun kanssani."

Sillä hänenkin on tyhjennytävä omasta kyvykkyydestään sekä menetettävä omat mahdollisuutensa päästäkseen jaloilleen ja voittakseen.

Korulomake 1. 5. 65 lukien 2 mk

Onnittelemme

H. E. Eklund

G. E. Lindgren

B. A. Sinkkonen

P. O. Jussila

Viime huhtikuun 27 päivänä täytti 50 vuotta Kauppalaivaston huoltoneuvoston toiminnanjohtaja, perämies Holger Erik Eklund. Jo 16-vuotiaana hän läksi merille purjehtien ensin 4-mastoisissa parkkilaivoissa Lawhill ja Olivebank. Turun merenkulkukoulussa hän suoritti opinnot 1935—37. Merenkulkuhallitus on myöntänyt hänelle laivapäällikkökirjan. Talsivodan aikana hän oli päällikkönä vartioaluksilla Suomenlahdella. MSK:n reserviupseeriosaston kurssin hän suoritti 1940. Vuosina 1941—1946 hän purjehti perämiehenä useilla ruotsalaisilla aluksilla. Vuosina 1948—52 hän toimi ahtausjohtajana Buenos Aires'issa ja vuosina 1959—62 Valmet Oy:n palveluksessa tulkkina Helsingin telakalla.

Toiminnanjohtaja Eklundilla on useita vapaa-ajan harrastuksia. Vuonna 1954 hänellä oli akvaarilainayttely sekä Lahdessa että Helsingissä.

Esitämme myöhästyneet onnittelumme merkki-päivän johdosta.

Heinäkuun 11 päivänä 1965 täyttää 50 vuotta Hangon radioaseman hoitaja Gunnar Evald Lindgren. Hän on syntynyt Varkaudessa. Keskikoulututkinnon hän suoritti 1935 ja sai päästötodistuksen Helsingin Teknillisestä koulusta 1943. Kansainvälisen II luokan radiosähkötäjän tutkinnon hän suoritti 30. 3. 1950 ja Suomen Radiosähkötäjäliiton jäseneksi hän liittyi 31. 7. 1961. Laivaradiosähkötäjänä hän toimi s/s Reguluksessa sijaisena 1961 kesällä. Posti- ja lennätinlaitoksen Nummelan radioasemalla hän toimi vuosina 1945—60, jonka jälkeen hän siirtyi Hangon radioaseman hoitajaksi.

Suomen Radiosähkötäjäliiton varapuheenjohtaja, apulaisosastopäällikkö Bruno Arvid (Arvi) Sinkkonen täyttää 50 vuotta heinäkuun 22 päivänä 1965. Hän on syntynyt Viipurissa. Ylioppilaaksi hän tuli 1937 Viipurin suomalaisesta kaksoislyseosta. II luokan kansainvälisen radiosähkötäjän tutkinnon hän suoritti 31. 3. 1939, jolloin liittyi jäseneksi Suomen Radiosähkötäjäliittoon. Laivaradiosähkötäjänä s/s Indrassa hän toimi puoli

vuotta 16. 10. 1939 saakka, jolloin laiva tuhoutui miinaan ajon vuoksi Terschellingin edustalla. Vuosina 1940—1944 hän oli Puolustuslaitoksen palveluksessa. RUK:n hän kävi 1940 ja puolustuslaitoksen I radiokouluttajien valmennuskurssin 1941 samalla suorittaen valiosähkötäjän tutkinnon. Talvi- ja jatkosodassa hän toimi PM:n Viestiosaston radio- ja toimistoupseerina ja 15. Pr:n radio-upseerina. Vänr. 1940, luutn. 1942 ja yliluutn. 1957. Saanut seuraavat kunnia- ja ansiomerkit: VR 4 (tl.k.); VR 4 s.a.; Ts.mm.; Js.mm. ja O am. Suomen Radiosähkötäjäliiton kultaisen ansiomerkin n:o 6 hän sai 21. 11. 1960. Hänen vapaa-ajan harrastuksistaan mainittakoon kielet, filatelia ja kalastus. Vuodesta 1945 alkaen hän on toiminut Posti- ja lennätinhallituksen ulkomaanosastossa, aluksi kontrollöörinä ja liikennetarkastajana sekä vuodesta 1953 lukien esittelijänä ja nykyään apulaisosastopäällikkönä. Hän on ollut valtion ja posti- ja lennätinhallituksen edustajana lukuisissa radio- ja lennätinkonferensseissa ulkomailla. Syksyllä 1964 hänet nimitettiin radiosähkötäjien koulutustoimikunnan sihteeriksi. Kansainvälisten radiosähkötäjien koulutukseen hän on myös osallistunut pitämällä luentoja radiosähkötäjäkursseilla.

Suomen Radiosähkötäjäliiton toimintaan on apulaisosastopäällikkö Sinkkonen osallistunut varsin aktiivisesti. Liiton hallitukseen hän on kuullut varajäsenenä 1944—46 ja 1948 sekä jäsenenä 1949—53. Liiton varapuheenjohtajana hän on toiminut vuodesta 1955 lukien. Erikoisen ansiokkaasti hänen panoksensa liiton pyrkimysten edistämiseksi on tullut esille hänen toimitustyössään liiton äänenkannattajan vastaavana päätoimittajana. Jo vuosina 1940—49 hän kuului liiton silloisen lehden Radio OH:n toimituskuntaan ja Radiosähkötäjä-lehden päätoimittajan tehtävistä hän on huolehtinut vuosina 1950—53 ja vuodesta 1955 alkaen. Lisäksi hän osallistui liiton 25-vuotisjuhla-julkaisun toimittamiseen. Hänen muusta toiminnastaan mainittakoon hänen uuttera osallistumisensa kotiseututoimintaan Laajalahti ry:n sihteerinä ja nykyisenä varapuheenjohtajana sekä yhdistyksen 10-vuotishistoriikin toimittajana samoin kuin toiminta paikkakunnan kalamiesten kerhon johtokunnan jäsenenä ja sihteerinä.

HUOMIO

TÄRKEÄTIEDOTUS HERROILLE SÄHKÖTTÄJILLE

Palvelemme Teitä erittäin edullisesti ja varmasti Kielin kanavassa.

Päivä- ja yöpalvelu. Edulliset hinnat pienissäkin tilauksissa.

Keskustelkaa asiasta koko laivahenkilökunnan kanssa ja tilatkaa uusi Suurluettelon. Uusi luettelo matkaradioista 1964/65 on nyt saatavissa.

Tilatkaa jo tänään kokeeksi niin voimme henkilökohtaisesti neuvotella edullisista toimitusehdoistani.

Suurempia tilauksia voimme toimittaa myös tanskalaisiin satamiin.

Kirjoittakaa jo tänään, se on Teille edullista.

Firma Werner Gerberding 23 Kiel, Nietzschestr. 29

Telefon: Kiel 50 342 - Telegramme: 50 342 Gerberding Kiel

Samalla kun liiton hallituksen ja koko jäsenkunnan puolesta esitämme varapuheenjohtaja Sinkkoselle parhaimmat onnentoivotukset hänen 50-vuotispäivänsä johdosta, esitämme hänelle myös lämpimät kiitokset hänen uhrautuvasta työstään liiton hyväksi.

Elokuun 21 päivänä 1965 täyttää 50 vuotta I luokan radiosähköttäjä Paavo Olavi Jussila. Hän on syntynyt Haapavedellä. Keskikoulun hän kävi Haapaveden yhteiskoulussa ja 7 lk todistuksen hän sai Jyväskylän yhteislyseosta. Kansainvälisen II luokan radiosähköttäjän tutkinnon hän suoritti 6. 7. 1940 ja I luokan tutkinnon 2. 12. 1949. Suomen Radiosähköttäjäliiton jäsenenä hän on ollut 6. 7. 1940 alkaen. Laivaradiosähköttäjänä hän on toiminut vuodesta 1955 lukien seuraavissa laivoissa: Marita Thorden, Rådmansö (ruots.), Riitta Nurminen, Alppila, Julian (norj.), Rigel ja Inha. Puolustuslaitoksen palveluksessa hän toimi maavoimissa radiosähköttäjänä 1937—40 ja ilmavoimissa 1941—55 radiosähköttäjänä, viestiupseerina ja lennonjohtajana. RUK:n hän kävi 1940, ilmavoimien viestiupseerikurssin 1943—44 ja viestijoukkojen kapteenikurssin 1951—52. Talvisodassa hän toimi radiosähköttäjänä ja jatkosodassa suunnitussähköttäjänä ja viestiupseerina. Vänr. 1940, luutn. 1943 ja yliluutn. 1953. Saanut VR 4 s.a.; Ts.mm.; Js.mm. ja Ilmav.mr. Vuonna 1960 hän toimi gyrokompassin huoltotehtävissä Oy Star-

KEVÄTTALVEN RITARIKILPAILU

Äskettäin saadun ilmoituksen mukaan pidettiin 28. 3. Norjassa kuningas Olavi V:n erityisessä suojeluksessa ritarikilpa — yhteispohjoismainen kansanhihdon tapaan järjestetty 25 km mittainen hiihtoretki, johon osallistui sokeita kaikista neljästä pohjoismaasta näkevien auttamina.

Kruununprinssi Harald oli henkilökohtaisesti osallistunut järjestelyihin ja hiihtämässä oli mukana myös hallituksen ja suurkäräjäin jäseniä. Myös virkamiehet, lääkärinkunta ja lehdistö osallistuivat kilpaan omilla joukkueillaan. Sokeille olivat tässä ritarikilvassa ojentaneet kätensä norjalaiset merimiehet, joiden kuntouttamisohjelmaan pitkien merimatkojen lomassa kuuluu urheilu yhtä lailla kuin istumatyötä tekevien sokeiden ohjelmaan. Heidän yhteisiä partioitaan johtivat huippu-urheilijat jokaisesta pohjoismaasta.

Suomen partioon kuuluivat suurhiihtäjä Pekka Kuvaja, sokeat Arvo Karvinen ja Tauno Leino sekä lisäksi radiosähköttäjä Harri Kajanus ja p. matruusi Jaakko Varis.

Suomalaisten osanottajien käytännöllisistä järjestelyistä oli huolehtinut Sokeain keskusliitto yhdessä Kauppalaivaston huoltoneuvoston kanssa.

Radiossa. Lokakuusta 1961 alkaen hän on toiminut radiosähköttäjänä Suomen Höyrylaiva Osakeyhtiön Inha-nimisessä laivassa.

Vuonna 1637 laskettiin Lontoossa vesille alus, joka hyvinkin monessa suhteessa oli merkillinen. Paitsi sitä, että se oli siihen mennessä suurin maailman laivoista, se oli rakenteeltaankin aivan entisistä poikkeava. Tämä alus oli nimeltään Sovereign of the Seas, sittemmin Royal Sovereign ja vielä Sovereign Royal ja yksinkertaisesti Sovereign.

Noihin aikoihin laivoilta vaadittiin, että niissä piti olla paljon silmänruokaa. Ja totta totisesti niissä olikin. Laivat olivat niin kirjaviksi maalattuja ja leikkauksin ja kultauksin koristettuja, että ne hyvinkin vetivät vertoja niille loistaville puuille, joita niiden purjehtijat kantoivat. Niin oli myös Sovereign of the Seas. Se oli niin täynnä kaikenkaltaista turhaa loistoa, että pelkkä sen koristelu nieli sen kokonaisrakennuskustannuksista neljänneksen, eli n. 10.000 puntaa, mikä oli pitkä penni. Sehän on vielä meidänkin päivinä oikein sievä summa rahaa, lähimain satatuhatta suomenmarkkaa. Sen keulakuvana oli kuningas Edgar, jonka ratsun kavioihin sortui seitsemän kuningasta. Pitkin laitoja ja peräkastellin seinämiä lenteli jos jonkinlaisia enkeleitä ja jumalia ja sankareita yhtenä rykelmänä ja niiden lomissa oli joukko sotaisia ja merenkulullisia symboleja. Kaikki kirkkaasti maalattuja ja kullattuja.

Mutta kaiken tuon koristejoukon alla oli aivan oikea laiva. Ja hyvä laiva olikin. Sen piirtäjä ja suunnittelija oli it se kuuluisa Phineas Pett, joka alallaan saavutti samanlaisen kuuluisuuden kuin konsanaan meidän Sibeliuksemme omallaan. Pett, muuten, oli viimeinen laivanrakentaja, joka tuhersi tuollaisen markkinakoreuden kanssa.

Englannin kuningas Kaarle I katseli huolestuneena hollantilaisten kasvavaa merimahtia ja halusi saada aluksen, jolla voisi hieman jarruttaa tuota epätoivottavaa kehitystä. Aluksen tuli olla suurempi ja raskasaseisempi kuin yhdenkään muun laivan maailman merillä. Sen tuli yksinkertaisesti olla lyömätön. Pett tajusi kuninkaansa tahdon ja suunnitteli laivan, josta tuli maailman ensimmäinen kolmikantinen sotalaiva. Muutenkin hän poikesi tavanmukaisesta laivatyyppistä sikäli, että hän huomattavasti alensi sen keula- ja peräkastelleita.

Alunperin laivassa oli kolme kantta, jokaisessa tietysti rivi tykkiluukkuja, mutta sittemmin tehtiin eräitä muutoksia, muun muassa sen kömpelö ja kulmikas perä pyöristettiin. Kolmas kansi myös ennenpitkää poistettiin, jotta painopiste saatiin alemmaksi ja laiva näin tanakammaksi merenkäynnissä. Useita vuosia se kuitenkin purjehti kolmikantisena, vaikka olikin perin paha rullaamaan merenkäynnissä.

Mutta Sovereign of the Seas joutui tavallaan tekemään politiikkaakin. Ja se politiikka koitui Kaarle-kuninkaalle kalliiksi. Vastoin parlamentin nimenomaista tahtoa kuningas nimittäin sääti armossa ns laivaveron, jolla sai aluksen maksetuksi. Tästä verosta sittemmin lietsoutui se palo, jossa Kaarle menetti paitsi kruunuaan, myös päänsä, jossa olisi voinut kruunua kantaa.

Ei tämä mahtava laiva muutenkaan syntynyt

DANIEL ORÄDD

kuollut

Toukokuun 8 päivänä 1965 kuoli Helsingissä merirovasti Daniel Orädd. Hän oli syntynyt Helsingissä 15. 6. 1884. Ylioppilaaksi hän tuli Helsingin ruotsalaisesta normaalilyseosta ja papiksi hänet vihittiin 1922. Rovastin arvon hän sai 1946. Hän oli jo opiskeluaikoinaan 1920—22 Suomen Merimieslähetyksen palveluksessa kotimaassa ja Antverpenin merimiespappina hän toimi 1924—32. Vuosina 1932—34 hän oli Maksamaan kirkkoherana jonka jälkeen hän tuli uudelleen Merimieslähetyksen palvelukseen. Merimieslähetyksen johtajana hän oli vuosina 1946—53 ja sen jälkeen Hangon seurakunnan komministerinä josta virasta siirtyi eläkkeelle 1960. Eläkkeelle siirtymisen jälkeenkin hän oli jatkuvasti puhujana merimieslähetyksiä ja juhlissa.

Siunaus tapahtui Hietaniemen kappelissa 15. 5. 65 ja siunauksen toimitti pastori Nils Månsson. Kappeli oli ääriään myöten täynnä hänen merenkulkupiireihin ja merimieslähetykseen kuuluvia ystäviään, jotka olivat saattamassa häntä viimeiseen lepoon.

Liitto kunnioitti hänen muistoaan merenkulkijajärjestöjen aloitteesta perustetun rovasti Daniel Orädd'in nimeä kantavan muistorahaston välityksellä.

kivuttomasti. Päinvastoin, sattui monenmoista trubelia. Trinity Housen peruukkipäiset herrat pudistelivat päätään niin että puuteri pölysi. Laivahan oli ennenkuulumaton. Ajatella nyt, että sillä oli mittaa kölissään 124 jalkaa, leveyttä 46 jalkaa ja syvästäkin niin mahdollisesti kuin 22 jalkaa. Herrat kirjoittivat kiukkuisen kirjeen kuninkaalle, jossa käsityksenään ilmoittivat, että koko valtakunnassa ei, mahdollisesti Wight-saarta lukuunottamatta, ollut ainuttakaan satamaa, johon tuollainen jättiläinen olisi päässyt. Lisäksi siinä täytyi jo olla niin valtavat ankkuritkin, etteivät miehet olisi niitä missään tapauksessa voineet nostaa. Lisäksi Trinity House ei ollut lainkaan ihastunut koko ajatukseen kolmikantisesta aluksesta. Jos siinä olisi kolme tykkiriviä, täytyisi alimmat portit joka tapauksessa pitää vähäisessäkin merenkäynnissä suljettuina, niin että alimmista kanuunoista ei olisi mitään hyötyä. Miksi niitä siis lainkaan asennettaisiin?

Pett ei paljon välittänyt herrojen huolista vaan suunnitteli ja rakenteli alusta poikansa Peterin kanssa. Vaikeuksia oli paljon. Rakentaminen kesti paljon laskettua kauemmin ja alus tuli maksamaan kerrassaan kolminverroin alkuperäisen 13,000 pun-

nan kustannusarvion. Itse asiassa kai kuitenkin varsin huomattava osa tuosta summasta ei koskaan koitunut laivan hyväksi, koska vähin äänin lähimain jokainen Woolwichin virkamies rakenteli itselleen varsin laatuunkäyvän palatsin. Oli miten oli, alus valmistui ja oli laskettava vesille.

Laivan vesillelasku on aina juhlallinen tapaus. Se oli jo silloin sitä. Vahinko vain, että juhlallisuudet menivät perin pohjin piloille, mitä Royal Sovereigniin tulee. Siitä oli suunniteltu kerrassaan valtiollinen merkkitapaus. Kuninkaan itse piti seisoman aluksen peräkastellissa ympärillään korkeat lordinsa ja ladynsa ja juoman viiniä kullatusta maljasta laivaa kastettaessa. Kaarle oli kuitenkin laskematon ja äikkäpäinen herra ja sai päähänsä yhtäkkiä määrätä vesillelaskupäivän lainkaan ottamatta huomioon, oliko silloin sopiva vuorovesi tai oliko alus edes laskuvalmis. Niin sattuikin sitten juuri tuoksi määräpäiväksi aivan erityisen alhainen vuorovesi. Pett tiesi sen, mutta ei voinut asiaa auttaa. Kaikki pantiin kuntoon kuningasta varten. Tämä saapuikin seurueineen. Mutta vesi ei suostunut Kaarlen manauksista huolimatta nousemaan ja alus jäi kuin jäikin telakkaan. Loistava seurue poistui perin närkästyneenä.

Pett otti asian omiin käsiinsä ja kysyi tietoja vuorovedestä Trinity Housen herroilta. Eräänä keväisenä sunnuntaina havaittiin olevan sopivan ajankohdan. Sattui kumminkin niin, että Pohjanmerellä raivoava myrsky jo lauantai-iltana tunki Thamesiin varsin runsaasti vettä ja Pett käytti tilaisuutta hyväkseen. Ja kun herrat sitten sunnuntaina saapuivat juhlalliseen tilaisuuteen, he kiukukseen havaitsivat laivan jo kauniisti kelluvan ankkurissa joella. Pettin oman kertoman mukaan herrat ilmaisivat tunteensa sangen voimaperäisesti.

Kun Sovereign of the Seas oli saatu merikuntoon, Pett lähti sillä koeajolle alas Thamesia ja pitkin etelärannikkoa aina Brightonin asti ennenkuin palasi takaisin Woolwichiin. Hän tunsu varmasti tiettyä ylpeyttä, sillä olihan hänen luomuksensa valtava askel eteenpäin laivanrakennuksessa. Jo yksin kokonaispituus 232 jalkaa oli ainutlaatuinen. Suuruus olikin aluksen silmiinpistävin ominaisuus. Yksin yhteen sen viidestä suuresta lyhdystä mahtui 10 henkeä suäorana seisomaan. Vielä vuonna 1688, jolloin se jo oli muutettu kaksikantiseksi, siinä oli 100 tykkiä ja sen kokonaismiehistö yli 800 henkeä.

Purjeittensakin suhteen Sovereign of the Seas oli ainutlaatuinen. Se oli ensimmäinen purjealus maailmassa, jolla oli mastossa neljäskin purje, röijeli. Tämä oli niin uskomatonta, että kun Payne piirsi laivasta kuvan sitä kauan pidettiin tuon purjeen ansiosta vääristeltynä. Nykyisin kuvan hyväksytään ilman muuta oikeaksi.

Huolimatta Trinity Housen herrojen epäilyksistä, alus osoittautui erinomaiseksi niin purjehduskuin sotalaivanominaisuuksiltaan erityisestikin sen jälkeen kun se oli muutettu kaksikantiseksi. Siinä herrat sentään olivat olleet ainakin osittain oikeassa, että kolme kantta oli liikaa.

Kun Englannissa sitten syttyi sisällissota ja kuningaskunta joksikin aikaa muuttui tasavallaksi, laivasto liittyi Cromwelliin. Kaikki kuninkuuteen viittaava oli tuolloin pahasta ja kaikki muistotkin siitä yritettiin mahdollisuuksien mukaan hävittää.

Laivallemmekin ehdotettiin nimeksi Commonwealth, mutta kiivaan väittelyn jälkeen siitä sentään luovuttiin ja poistettiin vain nimen jälkimmäinen osa 'of the Seas', niin että jäljelle jäi Sovereign. Sennimisenä se sittemmin otti osaa mm tatisteluun Kentish Knockissa, missä taistelun tiimellyksessä joutui useaan otteeseen matalikolle suuren syväyksensä vuoksi. Nuo monet juuttumiset vahingoittivat sitä niin paljon, että se joutui juuri parhaiksi korjattavaksi tokkaan kun Blake sai kuuluisan voittonsa Hollannin merisankarista van Trompista.

Kun sitten kuninkuus taas palautettiin Englantiin, laivammekin sai nimeensä takaisin Royalin merkiksi siitä, että se taas oli kuninkaan palveluksessa. Royal Sovereignina se taisteli Solebayssa ja Texelissä hollantilaisia ja myöhemmin ranskalaisia vastaan Barfleurissa.

Vielä vanhoilla päivillään Royal Sovereign oli Sir George Rookin lippulaivana tämän tehdessä epäonnistuneen yrityksen valloittaa Cadizin. Sen jälkeen se liitettiin alivaston reserviin ja makasi Chathamissa, missä sitä sitten lopullinen tuho kohtasi. Muuan kokki oli jättänyt eräälle pöydälle palavan kynttilän ja unohtanut sen. Syttyi tulipalo, jonka jälkeen laivasta ei enää korjaamallaakaan saanut kalua.

Royal Sovereign jätti jokatapauksessa syvät jäljet Englannin kuulun navyn historiaan. Nelsonin linjalaivat parisen sataa vuotta myöhemmin olivat itse asiassa rakenteensa periaatteen puolesta varsin vähän erilaisia. Itse asiassa pääasiallinen ero olikin vain siinä, että Nelsonin laivasto ei ollut yhtä kullankimalteinen kuin aikoinaan Sovereign of the Seas, Phineas Pettin 'Suuri laiva'.

Antti

INTIASTA

Timperi on kotiutunut pitkältä Intian matkaltaan. Terveenä ja ruskettuneena. Ikävä kyllä, kuten jo hänen lähtiessään arvelin, eivät edes fakiirit ole pystyneet häneen vaikuttamaan. Timperillä on yhä edelleen omalaatuinen käsityksensä maailman menosta. Niinpä hänen järkensä mukaan me täällä Suomessa alamme päästä intialaisten tasolle sivistyksessä. Asiahan on luonnollisesti päinvastoin. Ei siis kannattane suhtautua vakavasti Timperin suorittamiin vertailuihin. Niiden mukaan olemme muunmuassa saavuttamassa intialaiset lehmän palvojina. Tosin meikäläiset pyhät lehmät liikkuvat pyörillä. Mutta kuten intialaiset saattavat uhrata lehmälle koko omaisuutensa, voivat niin tehdä meikäläisetkin. Meikäläiset jopa enemmänkin. Jollei omaisuus riitä, jatketaan tekemällä velkaa. Voidaanpa uhrata lehmälle henkikin. Jäämällä lehmän alle. Pahoin saattaa intialaisten pyhä eläin haitata paikkapaikoin liikennettä. Samoin on asia meillä. Liikenneuuhkat käyvät päivä päivältä pahemmiksi. Se siitä. Miesten pitkätukkaisuudessa ollaan pääsemässä tasoihin. Tosin sigheillä on vielä vähän etumatkaa. Mutta ei kauan, jos nykyinen meno jatkuu. Erään intialaisen temppelin ujostelemattomat kuvapatsaat olivat saattaneet jopa eräät intialaisetkin punastelemaan. Mutta ei Timperiä. Hän sanoi tottuneensa anatomian kuvauksiin lukiessaan joskus jonkun nykysuomalaisen romaanin. Tällä kulttuurin kaistalla myönsi Timperi meidän olevan intialaisia etevämpiä.

Tuollaisia jutteli Timperi Intian kuulumisina. Mutta kuten jo alussa mainitsin, on ukko muuten entisensä vanhanaikaisine tapoineen. Tuollaisia tapoja voisi nauraa ihan vasten ukon naamaa, jollei sillä pahuksella olisi valtavan isoja luisia nyrkkejään. Jos esimerkiksi päätämme tavata toisemme määrättyllä kellonlyömällä jossakin, menee hän paikalle säännöllisesti kuin preussilainen sotilas. Laskunsa ja maksunsa hän suorittaa myös karhuamatta aikanaan. Voi Timperi parkaa. Ei hänellä ole mitään hajua maailmanmiehen huolettomasta suurpiirteisyydestä tuollaisissa asioissa. Sivumennen sanoen ei Timperi taida edes tietää minkä näköinen on vekseli. Katteettomasta shekistä ei hänellä ole mitään käsitystä.

SR:n TOIMINTAA JA TIEDOITUKSIA

1. 4. 1965 — 31. 5. 1965

Liiton hallituksen kokouksia on pidetty huhtikuun 14 ja toukokuun 13 päivänä 1965.

Sääntöjen 3 §:n nojalla on liitosta erotettu 14. 4. 1965 radiosähkötäjä Hugo Ensio Soljo.

Maarianhaminan radiosähkötäjäkurssilta 21. 4. 1965 II luokan kansainvälisen radiosähkötäjän todistuksen saanut Unn Catharina Tötterman on hyväksytty SR:n jäseneksi 21. 4. 1965 jäsennumerolla 1101.

Helsingissä 30. 4. 1965 päätyneiltä radiosähkötäjäkurssilta II luokan kansainvälisen radiosähkötäjän todistuksen saaneet seuraavat 33 radiosähkötäjää hyväksyttiin 30. 4. 1965 SR:n jäseniksi jäsennumeroilla 1102 — 1134 seuraavasti: Eino Tapio Aura 1102, Anja Anita Burman 1103, Onni Erik Erkkilä 1104, Kaarle Juhani Hakkola 1105, Kari Pekka Huomo 1106, Esa Tapio Karanko 1107, Heikki Juhani Kinnunen 1108, Axel Nils-Erik Koivisto 1109, Veikko Olavi Kuosmanen 1110, Hilka Marjatta Laurila 1111, Erkki Antero Lepistö 1112, Carl-Erik Lindström 1113, Keijo Hannu Antero Lätti 1114, Pekka Kalervo Noutio 1115, Esa Paavo Tapani Nykänen 1116, Kaj Gunnar Närhinen 1117, Väinö Ilmari Okkonen 1118, Maire Leena Sinikka Pehkonen 1119, Ilkka Sakari Pesonen 1120, Juha Ville Sihvonen 1121, Seppo Juhani Sihvonen 1122, Heikki Antti Olavi Siipola 1123, Raili Esteri Siitonen 1124, Kari Åke Juhani Sipia 1125, Seppo Iivari Sirviö 1126, Raimo Tauno Olavi Sorsa 1127, Erkki Ilmari Suikki 1128, Heikki Juhani Tietäväinen 1129, Juha Reino Tolonen 1130, Seppo Sakari Turunen 1131, Esko Matti Tuomas Laaksonen 1132, Johan Christoffer Roos 1133 ja Jorma Esko Matias Raatikainen 1134.

Kurssin parhaalle oppilaalle Erkki Suikille lahjoitettiin Suomen Radiosähkötäjäliiton 40-vuotishuhtikuun julkaisu.

Radiosähkötäjä Risto Johannes Koponen, joka sai II luokan kansainvälisen radiosähkötäjän todistuksen 5. 5. 1965, on hyväksytty Suomen Radiosähkötäjäliiton jäseneksi mainitusta päivästä lukien jäsennumerolla 1135.

Radiosähkötäjä Martti Olavi Reiman, joka erotettiin liitosta 9. 9. 1964, on hyväksytty uudelleen SR:n jäseneksi 26. 5. 1965 alkaen entisellä jäsennumerolla 1030.

Radiosähkötäjä Lars Karl-Erik Eriksson, joka on saanut II luokan kansainvälisen radiosähkötäjän todistuksen 30. 9. 1957, on hyväksytty 28. 5. 1965 Suomen Radiosähkötäjäliiton jäseneksi jäsennumerolla 1136.

Huhtikuun 9 päivänä järjesti liitto tavanmukaisen tiedoitustilaisuuden kahvitarjoiluineen radiosähkötäjäkurssilaisille.

Huhtikuun 14 ja toukokuun 21 päivänä on pidetty Sosialihygienisen yhdistyksen ja merenkulun työmarkkinajärjestöjen edustajien välillä neuvotteluja toimenpiteistä joihin olisi ryhdyttävä viime aikoina merimiesten keskuudessa suuresti lisääntyneiden sukupuolitautilausten vähentämiseksi. Asiassa on päätetty ryhtyä mm voimakkaaseen valistustoimintaan.

Toukokuun 15 päivänä 1965 antoi liitto Virkamiesliitolle sen pyytämän lausunnon eläkeikäkomitean mietinnöstä. Lausunnossaan liitto totesi, että eläkeikäkomitea on ottanut mietinnössään huomioon liiton aikanaan tekemät ehdotukset siitä, että niissä viroissa ja toimissa missä pätevyysvaatimuksena on kansainvälinen radiosähkötäjäkato, eläkeikärajaksi tulisi 58 vuotta ja eroamisikärajaksi 63 vuotta. Virkamiesliitto aloittaa neuvottelut eläkekysymyksistä valtiovarainministeriön kanssa kesäkuun alussa.

Toukokuun 11 päivänä 1965 järjesti Merimies-eläkekassa yhdessä Merimiesten keskinäisen tapaturmavakuutusyhtiön kanssa esitelmä- ja keskustelutilaisuuden alkoholikysymyksestä merellä. Tilaisuudessa pitivät esitelmän Merimieseläkekassan asiamies Jaakko Oravisto, toimitusjohtaja Knut H. Johansen Norjasta, toimitusjohtaja K. J. Huldén sekä lääket. lis. Riitta Juva.

Huhtikuun 23 päivänä 1965 lähetti liitto yhdessä Suomen Laivanpäälystöliiton ja Suomen Merimies-Unionin kanssa Kauppa- ja teollisuusministeriölle kirjeen, jossa ehdotettiin eräitä muutoksia Lisenssiviraston antamiin, ns. merimiestuontia koskeviin määräyksiin.

Liitto on jatkanut neuvotteluja Posti- ja lennätinhallituksen kanssa yötyön aikahyvityksen järjestämisestä rannikkoradioasemien radiosähkötäjille, mutta kysymys on vielä ratkaisematta. Tässä yhteydessä voidaan todeta, että liiton monivuotisen työn tuloksena on viestijohtajien toimien perustaminen rannikkoradioasemille vihdoin saanut myönteisen ratkaisun. Asiaa on selostettu tarkemmin rannikkoradioasemien radiosähkötäjille 17. 4. 65 ja 14. 5. 65 lähetetyissä kiertokirjeissä.

Sen johdosta, että radiosähkötäjien koulutus-toimikunnan mietintöä ei ehditty saada luovutuskuntoon vielä toukokuun loppuun mennessä, siirtyi mietinnön luovuttaminen Kululaitosten ja yleisten töiden ministeriölle kesäkuun puolelle. Tästä johtuen ei mietintöä voida selostaa vielä tässä numerossa kuten oli tarkoitus, vaan sen selostaminen jää seuraavaan, elokuussa ilmestyvään numeroon.

Helsinki 31. 5. 1965

Tj

Ollessamme kerran yhdessä junamatkalla menimme Riihimäellä laiturille tupakoimaan. Koetin saada Timperin siirtymään ensiluokan vaunun kohdalle. Mutta ei hän siirtynyt. Kävelin vain oman vaunumme kohdalla. Ajattelemaatonta. Peräti vanhanaikaista. Jos joku tuttavamme olisi sattunut näkemään meidät toisen luokan vaunun kohdalla, olisi asia saattanut vahingoittaa luottoamme. Mutta mitäs Timperi. Ei sillä luottoa olekaan. Sellaiset nykyaikaisuudet kuin psykologit ja psykiatrit ovat Timperin huonoissa kirjoissa. Hänen mielestään seläiset "fiskaalit" vain sotkevat selvätkin asiat. Jos joku esimerkiksi suorittaa mitä taitavimmin ja harkituimmin jonkun rikoksen, löytyy aina joku psykiatri, joka pystyy

selittämään, että teko oli tehty täyttä ymmärrystä vailla. Aikanaan huomautin asiasta keskustellessamme: "Puut-tuihan sitä järkeä vähän, koska kerran joutui kiinni". Näin kuitenkin Timperin naamasta, ettei ollut hyvä set-viä asiaa pitemmälti.

Timperi rupesi vielä selvittämään minulle mitä oli op-pinut buddhalaisuudesta Intiassa. Miten siihen kuuluu hyviä asioita, kuten itsensä hillitseminen, mietiskely ja rauha. Samoin rehellisyys ja siveys. Voi sinua Timperi. Höpistä nyt tuollaisista kuin uskonnoista ja niihin liitty-vistä lapsellisuuksista meille suomalaisille. Mehän olem-me kulttuurikansaa.

Fnr

Rederiaktiebolaget Asta

MARIEHAMN

Telefon 12 025

Telex 1314

GUSTAF ERIKSON
M A R I E H A M N

Ab Paulin Chartering Oy & Co

Komm.yhtiö - Kom.bolag

TURKU - ABO

Puh. 14 600

Telegr.

Paulins

Tel. 14 580

Telex

62—227

TOIMIPAikkojen VAIHDOKSET AJALLA 24. 3. — 31. 5. 1965

24.3.1965	Aldur Adolfsson	ha	Indus
1.4. „	Jean Sucksdorff	ma	Holmia
2. „ „	Pentti Roiha	ha	Transdal
7. „ „	Harri Häkkinen	ha	Eira
8. „ „	Harald Enberg	ha	Rhea
12. „ „	Voitto Hulkkonen	ma	Wihuri
„ „ „	Taisto Luoto	ma	Virgo
„ „ „	Aaro Orpana	ma	Lotila
13. „ „	Pekka Jokinen	ha	Isomeri
„ „ „	Eero Toivonen	ma	Finneagle
14. „ „	Pentti Havo	ha	Veli
„ „ „	Pauli Koskinen	js.	Sampo
15. „ „	Matti Koivu	ma	Wirakel
20. „ „	Lars Eriksson	ha	Viking
„ „ „	Viljo Mäkelä	ha	Minna
„ „ „	Pertti Särkkä	ma	Palvo
„ „ „	Pekka Uotila	ha	Markus
21. „ „	Arto Kilpeläinen	ha	Pomo
26. „ „	Jorma Gustafsson	ha	Aino
„ „ „	Lauri Leppänen	ent. ha	Rönnskär
„ „ „	Alpo Maattola	ent. ma	Asynja
27. „ „	Aarno Ahlgren	ma	Passad
28. „ „	Bertel Virkkumaa	va ha	Bore V
29. „ „	Hilpas Lemmetty	ha	Kari Ragnar
30. „ „	Karl-Erik Nyman	ha	Wellamo

Vapaina 30. 4. -65: Esa Karanko, Nils Koivisto, Rauno Suominen, Reino Luukkanen, Pentti Örn, Unn Tötterman, Juhani Rouhiainen, Pauli Halttunen, Seppo Hakkarainen, Sulo Kalmi, Osmo Vi-

hersalo, Veikko Jantunen, Eino Mononen, Maija Karasto, Seppo Vilen, Seppo Jaamala, Erkki Tuokko, Esko Tiippana, Guy Grahn, Eero Erkkilä.

1.5.1965	Jaakko Nurmi	ma	Atalaya
2. „ „	Reijo Virtanen	ma	Finnstar
3. „ „	Lars Lundelin	ma	Dafny
4. „ „	Pauli Koskinen	va ma	Castor
„ „ „	Matti Syrjänen	ma	Presto
„ „ „	Sakari Turunen	ha	Dione
5. „ „	Rauno Suominen	ma	Finnpulp
„ „ „	Unn Tötterman	ha	Hamnö
6. „ „	Erkki Lepistö	ma	Lenny
„ „ „	Keijo Piessa	ma	Airismaa
„ „ „	Seppo Sihvonen	ma	Finnfighter
8. „ „	Raimo Sorsa	ha	Ragni Paulin
10. „ „	Olavi Leino	ma	Sirius
11. „ „	Tapio Lahtinen	ma	Finntrader
12. „ „	Erkki Pautola	ha	Ariel
„ „ „	Juhani Rouhiainen	ha	Airisto
13. „ „	Eino Halminen	ha	Bjarmia
17. „ „	Eino Mononen	ha	Korshamn
„ „ „	Seppo Vilen	va ha	Kungsö
18. „ „	Matti Laaksonen	ma	Vaasa Leader
„ „ „	Aulis Rasinkoski	ma	Castor
„ „ „	Seppo Sirviö	ha	Amra
„ „ „	Erkki Suikki	ha	Bore V
18. „ „	Osmo Vihersalo	ma	Johanna
21. „ „	Pekka Hovikoski	ha	Silja
„ „ „	Maija Karasto	ma	Johanna

Vapaina 31. 5. 1965: Oiva Vanhanen, Kauko Salmi, Martti Reiman, Sakari Suokas, Osmo Vihersalo, Esa Nykänen, Pekka Noitio, Juhani Kinnunen, Juhani Hakkola, Ville Alatalo, Pentti Marjoniemi, Eero Erkkilä, Pohto Mervi, Ilkka Jaamala, Pauli Halttunen, Seppo Hakkarainen, Alf Karjalainen, Keijo Lähti, Heikki Tietäväinen, Sulo Kalmi, Tapio Aura, Juha Sihvonen, Veikko Palomäki, Risto Koponen, Veikko Jantunen, Veijo Rimpiläinen, Guy Grahn, Reino Luukkanen, Kalevi Attila, Heikki Siipola.

Käyttäkää liiton hoitamaa
KUKKAPALVELUA!

Jäsenmaksusuoritukset ja tuparahat
ennen kesälomien alkua liittoon!
Hyvää kesää!

Suomen Radiosähkötäjäliitto r.y.

Postiosoite: Sepänkatu 13, Helsinki
Sähkeosoite: Radioliitto, Helsinki
Puh. 622 830 Postisiirtotili: 7590

Toiminnanjohtaja ja taloudenhoitaja:

Erkki Koivisto
Valkjärventie 15 Laajalahti, puh. 461 447

Puheenjohtaja:

Tarmo Nuotio
Olarinmäki A 1, Matinkylä, puh. 426 211

Varapuheenjohtaja:

A. Sinkkonen

Hallituksen jäsenet:

E. Koivisto, A. Helin, V. Jyvä

Hallituksen varajäsenet:

E. Hallamaa, J. Piispanen, P. Mervi
I. Päivärinne, B. Westren - Doll

"Radiosähkötäjä"

Vastaava toimittaja: A. Sinkkonen, Laajalahti, Suotorpantie 13, puh. 405 703; toim. 61 201-186

Ilmoitushankkija: Toim. O. Siltanen, puh. 53 381

Ilmoitushinnat v. 1964

	kerta-ilmoitus	
Etusivu ja 1/1-sivu	140:—	10 %:n
1/2-sivu	80:—	alennus
1/4-sivu	45:—	vuosi-il-
1/8-sivu	25:—	moittajille

Ilmoitusten oltava toimituksen käytettävissä 2 viikkoa ennen kunkin numeron ilmestymistä eli tammi-, maalisk., touko-, heinä-, syys- ja marraskuun loppuun mennessä.

Tilaushinta mk 8,— vuodelta; irtonumero 1,50